

Ecsédi Orsolya

TATJÁNA LEVELE ÖNMAGÁHOZ

Én írok levelet, magamnak.
Nem számít, mégis akarom,
hogy nyomot hagyjak. Rám is hatnak
a divatok, meg a korom,
kétezerpár, közép, sok iksszel,
és fekete, akár a dízel
rég verziója, talán
csúnyán kiült házak falán,
de kevésbé okozott rákot,
mondják, és én el is hiszem.
Kétkedő lehet férfiszem,
a nők viszont, mint a virágok,
szabadok, kedvesek, nagyon.
Már majdnem úgy volt, elhagyom.

Ne aggódjon. Rájöttem, hogy ez,
ha nem is lehetetlen, ám
nem éri meg. Maga húz, evez,
és ha nem megy tovább, vidám
kis buggyanással elmerülve
egy nagy, atyai elme szülte
pokolban találja magát.
Ott se lesz nagyon más, lapát
kézbe. A víz pálinka, jégcsap

a kéz, a szív váljon röggé.
Egy a fontos, soha többé
el ne felejtsem, hogy én csak
legyek, bár senki rá se ránt,
könyörülettel ön iránt.

Itt évtizedekig úgy tűnik,
hogy az egész vidék halott,
máskor, bár fellátni az űrig,
nekem nem osztottak lapot,
az én hibám. Az öné, vagyis.
Terve, miszerint néha agy is,
nem csak térd, kudarcra ítélt,
ön is tudhatta, hisz itt élt,
erőltette mégis, a messze
zúgó óceánok szagát
érezte, aztán meg, nahát,
rájött, ez csak egy tanmedence.
De mindegy is, végül a vér
a szívből vizes síkra ér.

Tudom, a könyörület. Félek,
megint rest vagyok benne, és
másban is, egy őstunya lélek,
ezért súlyos az ébredés.
Hát tényleg olyan nehezére
esne, hogy egyszer a kezét ne
fogásra, hanem csókra? Csak
egyetlenegyszer. És lecsap,
meglátja, atya és szentlélek.
A fiú kérdéses, igen.
Nem kell sok, arc kicsit kiken,
de önnek hiába beszélek,
sajnos már megint beleállt.
Egy kis kedvesség sose árt.

Tanuljon másoktól, úgy kérem.
Kérdezem, talán ön ember?
Ugye, nem? Hisz húsom és vérem,
tudom, mit tagadni sem mer.
Hát akkor emberen keresztül
próbálja. Nem értem, megszül,
vérezik, élvez, van mell, derék,
ehhez meg nincs esze elég.
Bár lenne annyi csak, mint másnak.
Ő is úgy, meg ő is, hiszen
tudja, hogy megy, én elhiszem,
nem belőlük jön rothadásszag.
Nekik is muszáj volt. Ha nem,
nem jut át tényleg senki sem.

Húsz év múlva ugyanitt, önnel,
még ugyanaz a kapuőr,
ott áll ön is, pont azért jött el,
talán kardjába beledől,
de megint nem. Hogy jutna így be?
Engem viszont valahol, higgye,
elbűvöl ez a céltalan
ellentartás. Ha néha van
is hangos szó, ugye nincs harag?
Úgy véltem, ellenem is vét,
hát bocsássa meg, hogy ismét
így elragadtattam magamat.
Azaz önt. Ha virág, ha gyom.
Már majdnem úgy volt, elhagyom.

ÉN ÉS MAGA

Hogy magát is éppen ma este
hogy magát is éppen ide le
hozta a lába tán kileste
szokásos köreim ki vele

még jobb ha hallgat sejtelmesen
véletlen lehet csak semmi más
botoljon meg keresse szemem
front lesz vagy bolygó-együtthatás

engem már sápaszt az éjszaka
nekem már tükör az életem
hogy maga és én én és maga
hisz ez már tiszta történelem

perceg az este nem számít más
játssza csak el hogy milyen hanyag
énbennem több lett a számítás
magában több lett a műanyag

de én és maga maga és én
egy rügy ami csúnyán elfagyott
csendben mulatok baklövésén
tudja már nem olyan nő vagyok

következésképp elég fáradt
és unalmas is meglehetőst
hidegen hagy a csiszolt látszat
ne adja nekem a mesehőst

a közösségi médiából
tájékozodom én is uram
lekoptunk a közös diákról
ott követheti életutam

mert én és maga maga és én
egy kiradírozott tévedés
családi fotók szürkülésén
mérjük a múltó éveket és

maga és én és én és maga
párhuzamosok mértanilag
kész amatőr vers minden szava
béna asszonánc és csupa rag

tartson elém fordított tükröt
egészen lassan hozza szóba
nálam már nincsenek új trükkök
látom magánál sem azóta

tekeregjen kínban a székén
értelmezze túl mi a hűség
hogy én és maga maga és én
történelmi szükségszerűség

© Fortepan, Romák Éva